

דיסנילנד

למעין

צלצול טלפון חד בשבת בבוקר, בשעה 7:01, העיר את יוסף קופלמן ("קופ") משינה עמוקה. הוא היה עדיין מטושטש, ולכן כששמע באפרכסת את ההמתן-מיד-תועבר-לנציג לא טרק כהרגלו אלא המתין כפי שהצטווה, בסבלנות קהה. "בוקר טוב!" עלץ באוזנו קול נשי, "מדברים מקרן באר המשאלות, מה שלומך?" "מי? נדהם.

האשה מהצר השני חזרה באזניו באותו טון עצמו "מדברים מקרן באר המשאלות, מה שלומך, מר קופלמן?" ומבלי להמתין לתשובה הוסיפה "אני שמחה לבשר לך שהקרן החליטה להיענות לבקשתכם: אתם נוסעים לדיסנילנד!"

"אנחנו מה??"

האשה נשמעה שמחה בעליל, כמעט נרגשת. "כן, מר קופלמן, המשאלה של הילד שלך תתגשם."

"אין לי מושג על מה את מדברת."

"על הגשמת משאלות של ילדים שהם חולים סופניים, כמוכן. זו השליחות שלנו, ואנחנו ממלאים אותה באהבה."

"אין לי -"

היא שיסעה אותו באדיבות החלטית. "אם יורשה לי. אני מציעה שתשוחח על כך עם ורדינה."

"עם מי?"

"אשתך, כמוכן."

"לשעבר."

"סליחה, כל עוד לא הושלמו הליכי הגירושין מבחינתנו היא אשתך. ושניכם הלא ההורים של הילד."

מרירות נמסכה בקולו "או למה שלא תתקשרי אליה שהיא תיסע עם הילד לדיסנילנד?"

האשה לא התבלבלה. "הנהלים קובעים שבנסיבות כאלו האב הוא שיסע עם הילד, אפילו אם ההורים מבקשים אחרת."

"איזה נסיבות?"

"היריון."

ההשתנקות החטופה שלו כנראה נשמעה היטב בצד השני, מפני שלראשונה נשמעה האישה נבוכה. "אה, או תדבר עם אשתך? אני אתקשר שוב. יום נעים!"

השיחה נותקה.

הטלפון צלצל שש או שבע פעמים עד שנשמע באוזנו הבווערת קולה.

"הילד חולה?" תקף.

"איזה ילד?" שאלה ורדינה.

"תגידי לי את. ועוד חולה? סופני?"

"קופ, שוב שתיתי?" שאלה ורדינה בחומרה. "יש לך מושג מה

השעה?"

הוא הביט בשעון ליד המיטה. 7:24.

"מצטער." לרגע היסס ואז התפרץ "את לא מאמינה איזה קטע מטורף היה לי עכשיו. צלצלה אלי מישהי מאיזה קרן משאלות לילדים גוססים, אמרה ששולחים אותי ואת הילד לדיסנילנד. נענים לבקשתנו."

"איזה ילד?" שאלה ורדינה. ולרגע היתה לו הרגשה שכל זה כבר קרה פעם.

"זה מה שגם אני ניסיתי להבין. היא אמרה שאדבר איתך. "איתי?" תמהה.

"כן, איתך. אני מציעה שתשוחח על כך עם ורדינה" חיקה את קולה של האשה. "אשתך. "לשעבר."

"מצחיק, זה גם מה שאני אמרתי. אבל מתברר שמבחינת הקרן כל עוד לא הושלמו הליכי הגירושין את נחשבת אשתי. ככה שעוד לא נפטרת ממני, גברת קופלמן."

היא שתקה. הוא ראה מולו את פניה, מלאות בכוז המוכר, ולכן הוסיף מהר "הפסיכית הזאת גם אמרה שאת בהיריון."

ורדינה שתקה. הוא שמע גפרור מוצת ואחר כך את השאיפה העמוקה ואת הנשיפה. "תראה, קופ" אמרה בלאות "התכוונתי לספר לך."

"לספר לי מה?" שאל. כמו אידיוט.

שוב שמע את השאיפה, שקט, ואז נשיפה ארוכה. "וגם שג'די עבר לגור כאן. לפני חודשיים, כשגילינו."

"ג'די. אמר, בשאט נפש. "ואת -"

וניתק.

בשעה 7:43 שב הטלפון וצלצל. הפעם היה מוכן: מיד כשזיהה את הקול הבהיר חד וחלק את המצב.

נציגת הקרן היתה מלאת אהרה. "אה, אין ילד," אמרה בקול רך. "ניחומינו הכנים, מר קופלמן. ובכל זאת, אני שמחה לבשר לך שבמקרים כאלה קובעים נהלי הקרן שההורה יכול לנסוע לבדו. וכיוון שכך, מר קופלמן היקר, תוכל לנסוע אתה בעצמך לטיול הגשמת החלום בדיסנילנד."

"איזה הורה?? אמרתי לך שאין לי ילד. אף פעם לא היה."

"אני מבינה." קולה עכשיו היה רך עוד יותר, כמעט ענוג. מלטף. "נתקלנו גם במקרים כאלה. אל תדאג. הכל כבר מסודר. הנציג שלנו יבוא לקחת אותך מחר בתשע ושלושים לשרה."

"אבל..."

"אין צורך להודות לנו, מר קופלמן. היריעה שזה מה שהילד שלך היה רוצה יקרה ללבנו. זו זכות בשבילנו."

"אני לא יכול! יש לי עבודה!"

"הסר דאגה מלבך, מר קופלמן, הכל כבר הוסדר. שוחחנו עם מנהל המחלקה שלך, וכשהבחנו לו כמה המדובר הוא הסכים בחפץ לב לתת לך שבועיים חופש."

"מה עשיתם??"

"אין צורך להודות."

הוא טרק וקם והלך לשירותים. השתיין בזעם, ראה את הזרם מקציף ומהביל על הרפנות העכורות של האסלה. מטורפת, פשוט מטורפת. רק במקלחת הבין: אחת החברות של ורדינה עשתה לו תרגיל מלוכלך, ניסתה לעבוד עליו. הוא לא האמין שוורדינה עצמה מעורבת בעניין, זה לא התאים לה ובטלפון היא גם נשמעה מופתעת

לא הספיק לסיים את המשפט כשדלתו נפתחה לרווחה, נפרצה ממש, ובפתח עמדה אשה בלונדינית זוהרת בחליפת משי ומאחוריה היתמר גוף גברי ענק במדים וכובע של נהג רכבת, בדיוק מהסוג שהיה אהוב על קופ בילדותו. "מר קופלמן!" קראה האשה כשמחה, והוא זיהה באימה את קולה, "באנו לקחת אותך לשדה!"

"שלום לך," ענה ורסנו במקומו והושיט אליה יד, "עמנואל ורסנו, מנהל מחלקת השקעות חוץ. שוחחנו."

"אה, מר ורסנו," הפנתה האשה את פניה המחייכות לעברו "נעים מאוד, נעים מאוד. רוב תודות, הקרן מעריכה מאוד את שיתוף הפעולה שלך ושל הבנק. ועכשיו," שבה ופנתה לקופ "הזדרזו נא מר קופלמן היקר, תאחר לטיסה."

"איזו טיסה?" קופ טרם התאושש מהופעתה הפתאומית. "הטיסה לדיסנילנד, כמוכן." האשה היתה סכלנית, היא נשמעה כאילו ניהלה את השיחה הזו - או אחרות כמוה - אינספור פעמים בעבר. "הרי הסברתי לך אתמול בטלפון."

"אני לא יכול לנסוע!" מחה קופ, אבל לנוכח מבטו של ורסנו אילתר במהירות. "לא הבאתי דרכון ובגדים."

"הסר דאגה מלכך." היא פתחה את תיק היד הקטן והאלגנטי שבו אחזה ושלפה משם את דרכונו של קופ ממנו, כך ראה, בצבץ כרטיס טיסה. "במכונית מחכה לך גם מזוודה עם כל מה שתצטרך."

"איך? -"

האשה חייכה בשוככות. "שום דבר אינו עומד בפני הקרן. השמים הם הגבול, זה המוטו שלנו. הכל למען הילדים היקרים..." היא ראתה את פניו של קופ והשתתקה, ומיד הוסיפה, "בוא בוא, מר קופלמן, זמן רב מדי פטפטנו לנו כאן. ושוב רוב תודות לך, מר ורסנו היקר."

לדגע חשב קופ לסרב, פשוט לסרב ללכת איתה. אבל מעבר לדלת כבר נקצבו עובדי המחלקה הסקרנים, ומבטו של ורסנו לא הותיר אפשרות למרד. לא במשרד, לפני כולם. נדבר למטה, חשב, אבהיר להם שאני לא טס לשום דיסנילנד. בשום פנים ואופן. לכן קם וארז את תיקו והשיב בחיוך לאיחולי הנסיעה טובה! שניתכו עליו.

ולמרות נחישותו, כשנטרקה מאחוריו דלת המשרד האוטומטית הרגיש כאילו נחרץ גזר דינו.

איכשהו, לא הצליח לומר מה שרצה. האשה, שאת שמה לא ידע - היא לא הציגה את עצמה והוא סירב לשתף פעולה ולשאל - פטפטה בעליצות בלתי מרוסנת כל הדרך, ובלתי מרוסנת היתה גם השתיקה האלימה של הנהג הענק, שגם את שמו לא ידע קופ אבל פחד עמום מנע ממנו מלברר. בין שניהם לא יכול היה קופ להשחיל מילה, בוודאי שלא למחות, והשנים ספק ליוו ספק הדפו אותו למושב האחורי של המרצדס השחורה ומולטת הווילונות שהמתינה מתחת לבנק, ודלתותיה ננעלו מעצמן ברגע שהתניע הנהג את הרכב. ממש חוטפים אותי אלה, חשב קופ כשאטם את עצמו בעקשנות לטרטוריה של האשה, והמחשבה הזאת עוררה בו במפתיע התלהבות בלתי מוסכרת וכמעט שמחה, הנה סוף סוף קורה משהו מעניין ולא צפוי בחייו, שצריך להודות שבשנים האחרונות היו חרגוניים כמעט עד שעמום, כשוורדינה הטיחה בו את זה במריבה האחרונה שלהם הוא אמר **מה פתאום** וגם **מה את רוצה תגידי לי** והיא השתתקה והסתכלה עליו בבווה והוא הסתובבה והלכה לארוז, אבל עכשיו כשמצא את עצמו בסרט הזה הורה שאולי בכל זאת צדקה. והנה תראי אותי עכשיו, יוסף בארץ הפלאות, צחק בלבו. כמוכן, לדגע

באמת, אבל בחונטה של החברות שלה יש יותר מאחת שמסוגלת לזה. וכלי שום ייסורי מצפון, ממילא כולן חשבו שהוא בנזונה, אלוהים יודע כמה האשימו אותו תמיד אבל ללא ספק היו מאוחדות בדעה שלוורדינה מגיע משהו יותר טוב. משהו כמו ג'די. אבל הוא לא ייתן להן להרוס לו את השבת. זמן ממושך עמד תחת זרם המים, עד שהלך ונרגע לאטו, וכשישב אחר כך עטוף במגבת עם אספרסו הבוקר שלו ועיתוני הסופשבוע כבר כמעט חייך. איזה אנשים יש בעולם, אללה יסתור.

למחרת בבוקר הגיע לבנק מוקדם מהרגיל, בשעה 8:29. אף אחד מהנהלה לא נהג להגיע לפני 9:20, והיתר היו מופיעים 10-15 דקות קודם לכן - חוץ מהמזכירות, כמוכן, שהיו חייבות לרפוף שעון עד 8:00 וגם הוא, בדרך כלל, היה מגיע בין 9:05-9:08 אבל בלילה לא הצליח להירדם, למרות הכל השיחה הזאת הצליחה לעצבן אותו, בעיקר הנסיבות של ורדינה, ושוב היה מוכרח בסוף לשתות כדי להפסיק עם המחשבות ולתפוס קצת שינה, וגם ככה התעורר מוקדם מדי. עם כאב ראש נוראי. אבל כיוון שכבר התעורר, הוא קם והתקלח והתגלח ולבש את חולצת התכלת עם העניבה הבורדו שאהב במיוחד והמכנסיים האפורים, והכין לעצמו את האספרסו וצחצה את הנעליים הכחולות-אפורות ואחר כך גם שיניים, הכניס את הלפטופ והאיפוד והארנק והפלפון לתיק ויצא. כשנכנס ואמר את הבוקר טוב הרגיל למוכירה של ורסנו ראה את עיניה מתרחבות, בהתחלה היה בטוח שזה בגלל השעה וחייך אליה, אבל היא המשיכה להסתכל עליו במבט משונה כל כך שלדגע חשש שמהו בלבושו אינו כשורה, ובדק בחשאי את השתקפותו בחלונות הגדולים אבל לא, החולצה המגוהצת למשעי בהקה בנקיונה וכך גם מכנסיו ונעליו. ורסנו יגיע בעוד שלושת רבעי שעה, אמרה בקול מתות, והוא ענה כמוכן והלך לחדרו. וכבר היה שקוע בערימת התיקים שחיכתה לו ושכח ממנה לגמרי כשהציץ פתאום ראשו של ורסנו בפתח החדר, ואחר כך גם שאר גופו, שנכנס וסגר מאחוריו את הדלת והתיישב על שולחנו של קופ בקרבה מטרידה.

"תשמע, יוסי," פתח ורסנו, "אני באמת מצטער."

"על מה?" תמה קופ.

עיניו הכחולות של ורסנו הביטו בו באהדה גלויה, אם כי גם בשמן תרעומת. "אתה לא חייב לספר, זה ללא ספק עניינך הפרטי." הוא המתין לתגובה, ומשזו התמהמהה הוסיף "חשבתי וקיוויתי, יוסי, שעובדי המחלקה הזו מרגישים שדלתי פתוחה בפניהם בכל עת. שהבנק שלנו הוא משפחה, משפחה חמה שחבריה תומכים זה בזה בשעת צרה וקושי, ובוודאי בקושי כזה. והרי גם אני אבא."

חשד מצמית התגנב ללבו של קופ. "היא התקשרה אליך?" "כן, כמוכן. למה לא סיפרת לי, יכולתי לעזור. ובשמחה! בכל דרך שהיית מבקש. הלא כבר שש שנים אתה עובד אצלנו, לרגע לא היינו מהססים לבוא לקראתך. אמרתי לגברת הנחמדה מהקרן - מה שמה? - בוודאי, שיוסי יקח לו עשרה ימי חופש, אפילו שבועים, ממילא יש לו יתרה ענקית. אז מה אתה עושה כאן הבוקר?"

קופ חיפש בקדחתנות מילים, תודה מאיפה יתחיל לנסות להסביר. "תראה, מר ורסנו."

"עמנואל," תיקן אותו מנהל המחלקה.

"עמנואל. תודה. אני באמת מעריך מאוד את היחס הטוב, ורואה בבנק משפחה, בוודאי, ללא ספק, משפחה שאני אוהב וגאה להשתייך עליה, אבל -"

"הרס", אמר בשקט, כמעט בחכיבות, מפתיע את עצמו, "זה בסדר. תשאירי את זה בשבילי". הוא חייך. בהיסוס, חייכה גם היא. "תודה, תודה מר קופלמן! שלא תדע עוד צער!" מלמלה ונמלטה.

הוא משך אליו את החבילה, התיר את הסרט שעטף אותה, פתח. כל מיני משחקים וספרים היו שם, ומעל כולם מכתב שבראשו ציור של קוסם יושב על באר עתיקה ומחייך. עיני המתנוצצות של הקוסם התגרו בקופ, כמו גם הכותרת המסולסלת קרן באר המשאלות. מתחתיה הודפס בתכלת זוהרת דודון היקר!

קופ נעצר. דודון. ככה קוראים לילד שלדעתם יש לו. דודון. דווקא שם לא רע. לא שהוא היה קורא לילד שלו ככה, הוא היה בותר בשם אחר לגמרי, אם כי למעשה לא ידע איזה שם היה נותן לילד שלו, אף פעם לא חשב על זה. בכלל, אף פעם לא רצה ילדים. מה אכפת לו, שיהיה דודון. בן כמה הדודון הזה שלהם? ובעצם, מה יש לו?

עבר על החבילה. לא הצליח לנחש לפי הספרים את גיל הילד שעברו היו מיועדים, הוא לא הבין בזה כלום, אבל על קופסאות המשחקים נכתב שהם לגילאי 4-7. היה גם כלב פרווה חום עם עיני זכוכית רכות וקופסה גדולה מלאה בשוקולדים שוויצריים מכוסה במדבקה פרחונית שעליה נכתב באותן אותיות זוהרות דודון היקר שיהיה לך מתוק!

הוא שרק חרש, לא חוסכת הקרן הזאת. פתח את קופסת השוקולד, התחשק לו לטעום. לא אכפת לך דודוני לתת קצת לאבא, נכון? אמר בלבו. ופתאום חנקה אותו המילה הזאת. כמעט כפראות סגר את הקופסה וערם את כל תוכן החבילה על המושב לידו וצלצל בפעמון לדיילת. כשהגיעה - הפעם דיילת אחרת, שאת שמה לא טרח לקרוא - ביקש בקול גס שתיקח מכאן את הערימה הזאת ותביא לו וויסקי. עוד 16.15 שעות טיסה נמתחו לפניו והוא ידע שלא יהיה מסוגל לישון. הדיילת הסתכלה בו במבט שלא הצליח לפענח ומיהרה לסלק את החבילה ושאלה אם יעדיף שיבס ריגל או ג'ק דניאלס, והוא אמר אחד מכל אחד. היא הביאה לו מהבָּר של מחלקת העסקים שתי כוסות, ואחר כך עוד שתיים. ועוד. מה יש, הקרן תשלם. התעלם ממבטיה שהפכו ברורים יותר ויותר. לעזאזל, זכותו להשתכר אם הוא רוצה. ובכל זאת אחרי הכוס השישית או השביעית שוב הרגיש אשם ועצם עיניים, מעמיד פני ישן. מאחורי המחסה הזה נמלא פתאום רחמים על עצמו. שב וראה מולו את הדיילת הרס בוכה על בנו שלא הכירה. דודון. ילד בן 4 או 5 או 6 או 7. חולה במחלה סופנית. איך היה נראה ילד כזה. מה היה אוהב. מה היה חושב על אבא שלו.

הוא התעורר בבת אחת, כמעט מבוהל. כאב הראש היה מוכר, אבל הכאב בצוואר ובעיקר באוזניים היה חדש ונוקב ורק כעבור דקות ארוכות הבין שהמטוס מנמיך במהירות. על המסך הגדול מול המעבר הבהבו הנתונים: גובה, מרחק, זמן הגעה ליעד. מהחלון כבר נראו האורות של שדה התעופה ג'ון ויין. דיסנילנד הלכה וסגרה עליו: עוד 25 דקות לנחיתה ואחר כך 10 לשער, עוד 24, 23. וכבר הבין שלא ייחלץ. לא ידע למה נזכר פתאום בערב ההוא כשחזר לבדו מהצופים, בכיתה הא, ועל הכביש ליד המכולת ראה את הכלב הדרוס. הוא לא הלך יותר לצופים, ואת הכלב המת מזמן שכח. אבל עכשיו כשהלך לכיוון השער, עוד 8 דקות, התיק בימינו והאוויר הריק מדודון לשמאלו, זכר את הכלב, זכר גם איך עמד אז ממוסמר באמצע הכביש ורצה למות. וכשהרים את עיניו ראה את השלט הענקי נפרש על כל השמים מנצנץ ודוקר באינספור אורות, WELCOME TO DISNEYLAND - HAVE A MAGICAL DAY!!! ❖

לא חשב לטוס; כשיגיע לשדה והשניים האלה יניחו לו לנפשו יתפוס מונית ויחזור הביתה. הוא הרי אדם חופשי, מה לו וקרן הזאת עם הנהלים המסתוריים שלה. הוא לא עשה שום דבר שבגללו מגיע לו עונש כזה. ובניתיים התרווח במושב העור המהודר ועצם את עיניו.

אבל כשהגיעו הסתכלה האשה בשעונה וכמעט בבהלה אמרה שממש חייבים למהר, והנהג שלף מתא המטען את הטרוולי השחור של קופ והאשה שילבה את זרועה בזרועו והחלה לרוץ, מושכת אותו אחריה, וכך רצו שלושתם מהר ככל שהתירו להם העקבים הגבוהים של האשה, דווקא מהר למדי, ובין תקתוק עקביה על רצפת השיש לקול העמום של נחיתת נעלי הלכה השחורות של הנהג הענק שרץ בקצב יציב מאחוריהם, עם הטרוולי, לא היתה לקופ שום אפשרות אחרת מלבד לאחוז היטב בתיקו ולהיסחף בריצה הזו. האשה התנשמה מעט כשהגיעו לפתח השרוויל, סומק עלה בלחיה ושערה הזהוב נפרע וקופ חייב היה להודות שהיא יפה, יפה מאוד, במיוחד ברגע ההוא, אלא שעוד לפני שהספיק להתבונן בה כראוי לחצה את ידו והעבירה אותו לחזקתה של דיילת גבוהה שתפסה בזרועו האוחזת בתיק ואמרה בוא מהר והחלה גם היא לרוץ, והפעם ידו השנייה טלטלה כפראות את הטרוולי שתחב לידו הנהג השותק ורק את התינה מהמשאלה של הילד שלך! של האשה עוד שמע לפני שנסגרו הדלתות והוא מצא את עצמו יושב במטוס וסוגר אוטומטית את אבזם חגורת הבטיחות. רעש עמום נשמע, והמטוס הענק החל לנוע.

קול נשמע מעל ראשו, ברוכים הבאים לטיסת אל על לאנהיים מיד כשיאפשרו זאת תנאי הטיסה נגיש לכם משקאות וארוחה קלה בניתיים אתם מוזמנים ליהנות משפע תוכניות הבידור שהוכנו עבורכם מידע עליהן תוכלו למצוא בכיס המושב שלפניכם בשם הקברניט וצוות המטוס אני מאחלת לכם טיסה נעימה. הוא עצם את עיניו בשאט נפש. כבר לא היה משועשע, אלא כועס. רותח. איך הכניסו אותו כולם, אנשי הקרן הארורה עם ורסנו והמוכרה שלו וכל אנשי המשרד ביחד לתוך הטיסה הזאת. דיסנילנד! מה לו ולדיסנילנד. הוא שונא את דיסנילנד. ועוד הסיפור הזה עם הילד. איזה ילד, מה ילד. פתאום נבהל, איך יסביר את העניין לוורסנו כשיחזור. ניסה להרגיע את עצמו: כבר יחשוב על משהו. לא תאמין איזה סיפור מצחיק, יגיד לו. אבל לוורסנו לא היה חוש הומור. בעיקר לא לגבי ילדים גוססים. ומי באמת יאמין לסיפור שלו, הוא בעצמו לא היה מאמין אם מישהו היה מספר לו כזה דבר.

"דודון קופלמן? זה המושב של דודון קופלמן?" פקח עיניים וראה דיילת רוכנת לעברו, פותחת את המדף מול המושב הריק לשמאלו ומניחה עליו חבילה תפוחה עטופה בסרט. עיניה היו חומות ורכות.

"יוסי. יוסי קופלמן." "כמובן. התכוונתי לילד שלך, מר קופלמן. יש כאן מתנה בשבילו מהקרן ועוד מעט נגיש לו ארוחת ילדים." "איזה ילד? איך לי ילד."

היא הביטה בו בחוסר הבנה. מכיס הסינר שלפה פנקס ורדפה בו במהירות, ואז פשט סומק עמוק בפניה. "הו, מר קופלמן, אני כל כך מצטערת. לא אמרו לי ש... סליחה, לא רציתי להוסיף... הנה," שלחה ידה אל החבילה "אקח את זה ממך."

קופ הביט בה וראה שענינה מלאות דמעות וידה רועדת. צר היה לו עליה, והוא הרגיש אשם. הסתכל בתג השם על סינר הדיילת שלה.